

Datum van inontvangstneming : 13/08/2024

Zaak C-480/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

9 juli 2024

Verwijzende rechter:

Augstākā tiesa (Senāts) (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 juli 2024

Verzoekster in het buitengewoon cassatieberoep (voorbehouden aan het openbaar ministerie):

Ģenerālprokuratūra

Andere partijen bij de procedure:

SIA ČIEKURI-SHISHKI (verzoekster in eerste aanleg)

SIA COUNTRY HELI (verweerster in eerste aanleg)

[OMISSIS] [procedurele vermeldingen]

Civillietu departaments (afdeling civielrechtelijke gedingen)

Latvijas Republikas Senāts (hoogste rechterlijke instantie, Letland)

BESLISSING

Riga, 4 juli 2024

De Senāts, [OMISSIS] [samenstelling van de rechtsprekende formatie]

[OMISSIS], heeft in het kader van een cassatieprocedure die thans bij deze rechter aanhangig is naar aanleiding van een buitengewoon cassatieberoep (voorbehouden aan het openbaar ministerie) dat de waarnemend openbaar aanklager van de Republiek Letland heeft ingesteld tegen het vonnis van de Rīgas rajona tiesa (rechter in eerste aanleg Riga, Letland) van 13 september 2023, onderzocht of bij het Hof van Justitie van de Europese Unie een verzoek om een prejudiciële beslissing moet worden ingediend in het kader van een civiele zaak naar

aanleiding van de vordering van SIA ČIEKURI-SHISHKI tegen SIA COUNTRY HELI betreffende de terugbetaling van een schuld samen met rente voor het verkrijgen van een lening.

Voorwerp en relevante feiten van het hoofdgeding

- 1 Op 19 mei 2015 hebben SIA ČIEKURI-SHISHKI en SIA COUNTRY HELI een leningsovereenkomst gesloten, die later in onderling overleg tussen de partijen is aangevuld en gewijzigd. Krachtens de overeenkomst heeft de leninggever 3 407 347,10 EUR betaald aan de leningnemer.

Op 19 januari 2023 heeft SIA ČIEKURI-SHISHKI tegen SIA COUNTRY HELI een vordering ingesteld tot invordering van een schuld van 3 587 415,46 EUR, bestaande uit de hoofdsom van de lening ten bedrage van 3 407 347,10 EUR, vermeerderd met de rente voor het verkrijgen van de lening ten bedrage van 180 068,36 EUR. Blijkens het verzoekschrift bestaat SIA COUNTRY HELI uit twee vennoten: 50 % van de aandelen is eigendom van SIA ČIEKURI-SHISHKI; de andere 50 % van de aandelen is eigendom van de in de Republiek Cyprus geregistreerde vennootschap ABACUS (CYPRUS) LIMITED, waarvan de uiteindelijk begunstigde [persoon D] is [OMISSIS].

- 2 Bij vonnis van 13 september 2023 heeft de Rīgas rajona tiesa de vordering toegewezen en SIA COUNTRY HELI veroordeeld tot terugbetaling ten gunste van SIA ČIEKURI-SHISHKI van een schuld van 3 407 347,10 EUR, rente voor het verkrijgen van de lening ten bedrage van 180 068,36 EUR, die is berekend over de periode van 22 mei 2015 tot 22 mei 2021, alsmede gerechtskosten ten bedrage van 25 970,88 EUR, wat in totaal neerkomt op 3 613 386,34 EUR.

Na de beoordeling van het door verzoekster overgelegde bewijs en het door partijen opgestelde proces-verbaal van vereffening van wederzijdse rekeningen per 31 december 2022 heeft de Rīgas rajona tiesa geoordeeld dat uit de feiten bleek dat verzoekster het bedrag van 3 407 347,10 EUR aan verweerster had overgemaakt, en dat verweerster de in de leningsovereenkomst vastgestelde termijn voor terugbetaling had overschreden en niet had aangetoond dat zij het geleende bedrag en de rente voor het verkrijgen van de lening of een deel daarvan aan verzoekster had betaald.

De Rīgas rajona tiesa heeft niet onderzocht of de beperkende maatregelen die de Europese Unie heeft vastgesteld met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen, van toepassing waren op verzoekster of verweerster.

- 3 Dit vonnis, waartegen geen beroep is ingesteld, heeft op 4 oktober 2023 kracht van gewijsde verkregen.

Op 12 oktober 2023 is in de civiele zaak een bevel tot tenuitvoerlegging uitgevaardigd en verzonden naar het register van tenuitvoerleggingszaken.

- 4 Op grond van de rechten die zijn toegekend bij de artikelen 483 en 484 van de Civilprocesa likums (wetboek van burgerlijke rechtsvordering) heeft de waarnemende openbaar aanklager tegen het vonnis van de Rīgas rajona tiesa van 23 september 2023 buitengewoon cassatieberoep (voorbehouden aan het openbaar ministerie) ingesteld, strekkende tot vernietiging van dat vonnis en tot opschorting van de tenuitvoerlegging gedurende de behandeling van het cassatieberoep. In het buitengewoon cassatieberoep (voorbehouden aan het openbaar ministerie) wordt het volgende uiteengezet:

[4.1] In haar analyse van de zaak heeft de Rīgas rajona tiesa niet beoordeeld of de Unieregeling betreffende de vaststelling van beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen, van toepassing was op de specifieke omstandigheden van de zaak. Uit het dossier van de civiele zaak blijkt dat de bepalingen van verordening nr. 269/2014 van toepassing zouden zijn op verweerster. Voorts is verzoekster, die een deel van verweersters aandelenkapitaal in handen heeft, ook een met verweerster en haar vennoot ABACUS (CYPRUS) LIMITED verbonden persoon.

[4.2] Bij de beoordeling van de gegrondheid van de vordering had de Rīgas rajona tiesa rekening moeten houden met het feit dat sancties zijn opgelegd en de inhoud van de vastgestelde beperkende maatregelen en de toepasselijkheid daarvan op verweerster moeten onderzoeken. Bij de beslissing over de toewijzing van de vordering heeft de Rīgas rajona tiesa niet beoordeeld of de instelling van de vordering in werkelijkheid tot doel kon hebben de sancties te omzeilen, er rekening mee houdend dat de vordering is ingesteld nadat [persoon D] was opgenomen in de lijst van de door de sancties getroffen personen. De Rīgas rajona tiesa had tijdens de fase van de behandeling van de civiele zaak moeten onderzoeken of de vordering kon worden toegewezen, aangezien de gerechtsdeurwaarder tijdens de fase van de tenuitvoerlegging van het vonnis die bevoegdheid niet heeft.

- 5 Bij beslissing [OMISSIS] van de Senāts van 8 februari 2024 [OMISSIS] is met de behandeling van het buitengewoon cassatieberoep (voorbehouden aan het openbaar ministerie) van de waarnemende openbaar aanklager begonnen en is de tenuitvoerlegging van het vonnis van de Rīgas rajona tiesa van 13 september 2023 gedurende die behandeling opgeschort.

Toepasselijke bepalingen van Unierecht en toepasselijke nationale regeling

- 6 Unierecht:

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 7, 8 en 17 en artikel 47, lid 1.

Artikel 2, leden 1 en 2, en artikel 11, lid 1, onder a) en b), van verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad van 17 maart 2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en

onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen (hierna: „verordening nr. 269/2014”).

Artikel 1 en punt 674 van deel 1 van de bijlage bij uitvoeringsverordening (EU) 2022/336 van de Raad van 28 februari 2022 tot uitvoering van verordening (EU) nr. 269/2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen (hierna: „uitvoeringsverordening 2022/336”).

Artikel 2 van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming).

7 Lets recht:

Civilprocesa likums (wetboek van burgerlijke rechtsvordering) (beschikbaar op: <https://likumi.lv/ta/id/50500-civilprocesa-likums>)

Artikel 132 Gronden voor niet-aanvaarding van het verzoekschrift

(1) De rechter aanvaardt het verzoekschrift niet wanneer: [...]

5) in een geding tussen dezelfde partijen, dat hetzelfde onderwerp betreft en op dezelfde gronden berust, sprake is van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing [...].

8) het verzoekschrift wordt ingediend door een persoon die niet over de procesbevoegdheid beschikt om civielrechtelijke vorderingen in te stellen [...].

Artikel 204.¹ Vrijwillige tenuitvoerlegging van een beslissing

(1) Wanneer de rechter een beslissing geeft tot terugbetaling van een geldsom [...] stelt hij een termijn vast voor de vrijwillige tenuitvoerlegging van de beslissing, behalve in gevallen waarin de beslissing onmiddellijk uitvoerbaar is.

Artikel 214 Verplichting voor de rechter om de procedure op te schorten

De rechter schort de procedure op indien [...].

Artikel 222 Gevolgen in geval van niet-ontvankelijkheid van een vordering

Indien een vordering niet-ontvankelijk wordt verklaard, heeft de verzoeker het recht om de vordering opnieuw aan de rechter voor te leggen in overeenstemming met de wettelijke procedure.

Artikel 225 Gevolgen van de beëindiging van de procedure

Indien de procedure wordt beëindigd, is het niet toegestaan om zich opnieuw tot de rechter te wenden met een geding tussen dezelfde partijen, dat hetzelfde onderwerp betreft en op dezelfde gronden berust.

Artikel 552.¹ Inleiding van de tenuitvoerleggingsprocedure

(7) Wanneer de gerechtsdeurwaarder vaststelt dat de schuldeiser onderworpen is aan sancties [...], leidt hij geen tenuitvoerleggingsprocedure in en zendt hij de executoriale titel terug aan de verzoeker, behalve wanneer de tenuitvoerlegging van een specifieke beslissing er niet toe zou leiden dat deze persoon de door de sancties opgelegde vereisten schendt, deze omzeilt of zich onttrekt aan de naleving ervan.

Ministru kabineta 2009. gada 10. februāra noteikumi Nr. 123 „Noteikumi par tiesu informācijas publicēšanu mājaslapā internetā un tiesu nolēmumu apstrādi pirms to izsniegšanas” (besluit van de ministerraad van 10 februari 2009, nr. 123 „Besluit inzake de publicatie van gerechtelijke informatie op de website en de verwerking van rechterlijke beslissingen voordat zij worden gewezen”) (beschikbaar op: <https://likumi.lv/ta/id/187832-noteikumi-par-tiesu-informacijas-publicesanu-majaslapa-interneta-un-tiesu-nolemumu-apstradi-pirms-to-izsniegšanas>)

12.1. Bij de voorbereiding van de publicatie van de beslissingen worden gegevens waarmee de identiteit van natuurlijke personen kan worden vastgesteld, geschrapt en vervangen door een passende vermelding: naam en voornaam van de persoon, door middel van een hoofdletter naar keuze uit het Letse alfabet [...].

Redenen voor de twijfel van de verwijzende rechter over de toepassing en de uitlegging van het Unierecht

- 8 Artikel 2 van verordening nr. 269/2014 biedt geen duidelijk antwoord op de vraag hoe kan worden bepaald of een rechtspersoon moet worden beschouwd als een verbonden rechtspersoon in de zin van die bepaling wanneer zijn kapitaalstructuur is samengesteld uit verschillende vennoten en wanneer blijkt dat de uiteindelijk begunstigde van een specifieke vennoot een natuurlijke persoon is die is opgenomen in bijlage I bij verordening nr. 269/2014 of in de bijlage bij uitvoeringsverordening 2022/336.

Meer bepaald is verweerster in het hoofdgeding (SIA COUNTRY HELI) een in Letland gevestigde rechtspersoon, waarvan 50 % van de aandelen in handen is van een in Cyprus ingeschreven rechtspersoon [ABACUS (CYPRUS) LIMITED], en is de uiteindelijk begunstigde van laatstgenoemde rechtspersoon een in de bijlage bij uitvoeringsverordening 2022/336 opgenomen natuurlijke persoon [persoon D]. Het is redelijk om aan te nemen dat verweerster eigendom is van die natuurlijke persoon of mogelijk onder zijn zeggenschap staat (zie Beste praktijken van de EU voor de doeltreffende implementatie van beperkende maatregelen, 4.5.2018, 8519/18, punt 62 e.v.). In dergelijke omstandigheden kan verweerster mogelijk worden beschouwd als een verbonden rechtspersoon in de zin van artikel 2 van verordening nr. 269/2014 (eerste prejudiciële vraag).

Verzoekster in het hoofdgeding (SIA ČIEKURI-SHISHKI) is een rechtspersoon die 50 % van de aandelen van verweerster in handen heeft. Om in een situatie waarin verzoekster en verweerster een verbonden eigendomsstructuur hebben, te waarborgen dat de tegoeden en economische middelen van in bijlage I bij verordening nr. 269/2014 of in de bijlage bij uitvoeringsverordening 2022/336 opgenomen natuurlijk personen worden bevroren, zou verzoekster eveneens kunnen worden beschouwd als een verbonden rechtspersoon in de zin van artikel 2 van verordening nr. 269/2014 (tweede prejudiciële vraag).

- 9 Artikel 2 van verordening nr. 269/2014 heeft betrekking op natuurlijke personen, rechtspersonen, entiteiten of lichamen die „verbonden” zijn met de in bijlage I bij die verordening opgenomen personen. Voorts wordt in artikel 11, lid 1, onder b), van die verordening verwezen naar natuurlijke personen, rechtspersonen, entiteiten of lichamen die handelen „voor rekening of ten behoeve van” een van de in bijlage I bij die verordening opgenomen personen, entiteiten of lichamen.

Volgens de Senāts biedt verordening nr. 269/2014 geen duidelijk antwoord op de vraag of, wanneer een natuurlijke persoon, rechtspersoon, entiteit of lichaam wordt beschouwd als „verbonden” in de zin van artikel 2 van de verordening, hetgeen reden zou zijn om de tegoeden en economische middelen van die persoon te bevriezen, ook moet worden aangenomen dat die persoon „voor rekening of ten behoeve [van een in de bijlage opgenomen persoon]” handelt in de zin van artikel 11, lid 1, van de verordening, hetgeen reden zou zijn om „vorderingen [van die persoon] niet [toe te wijzen]” (derde prejudiciële vraag).

- 10 Het onderzoek van de in punt 8 van deze beslissing uiteengezette omstandigheden vereist dat de rechter bepaalde handelingen verricht die niet rechtstreeks verband houden met de behandeling ten gronde van een civiele zaak. Hoewel thans uit de nationale regeling inzake burgerlijke rechtsvordering volgt dat de rechter verplicht is een beperkt onderzoek te verrichten om de civiele procesbevoegdheid van de procespartijen vast te stellen – namelijk, in het geval van een rechtspersoon, te onderzoeken of deze is ingeschreven en niet is doorgehaald in het register (artikel 132, lid 1, punt 8, van de Civilprocesa likums) – is de Senāts echter van oordeel dat het niet tot de functies van de rechter in het kader van de behandeling van een zaak behoort om een grondig onderzoek te verrichten teneinde te bepalen of de verzoeker en, in gevallen zoals in casu, mogelijk ook de verweerder kunnen worden beschouwd als een persoon die verbonden is met of onder zeggenschap staat van een persoon op wie sancties van toepassing zijn, of teneinde te bepalen of de overdracht van tegoeden of goederen, die zal plaatsvinden in de fase van de tenuitvoerlegging van de rechterlijke beslissing, ertoe zou kunnen leiden dat de tegoeden ter beschikking blijven van die personen.

In het hoofdgeding heeft verzoekster in haar verzoekschrift verklaard dat de aandelen van verweerster in handen zijn van een rechtspersoon waarvan de uiteindelijk begunstigde een natuurlijke persoon is aan wie een sanctie is opgelegd. De procespartijen verwijzen echter niet altijd naar deze omstandigheden. In dit verband moet de Senāts nagaan in hoeverre verordening

nr. 269/2014 de rechter verplicht om op eigen initiatief te onderzoeken of een van de procespartijen bij een civiele zaak een persoon is als bedoeld in artikel 2 of artikel 11, lid 1, onder a) of b), van verordening nr. 269/2014 (vierde prejudiciële vraag).

- 11 Artikel 11, lid 1, van verordening nr. 269/2014 bepaalt in de Letse taalversie dat „prasības [...] neapmierina”, of met andere woorden dat „vorderingen” als bedoeld in dat lid „niet [worden] toegewezen”, indien deze vorderingen worden ingesteld door een persoon als bedoeld onder a) of b) van dat lid. De uitdrukking „vorderingen [...] worden niet toegewezen”, die zou kunnen worden aangemerkt als een autonoom begrip van het Unierecht, aangezien zij geen enkele verwijzing naar het recht van de lidstaten bevat, luidt in de Frans taalversie „il n’est fait droit à aucune demande”, in de Engels taalversie „no claims [...] shall be satisfied” en in de Duitse taalversie „Forderungen [...] wird nicht stattgegeben”. Uit de analyse van dit begrip door de Senāts blijkt dat het begrip in de vermelde taalversies eerder ziet op de motivering van de vordering en niet zozeer op een specifieke procedurele oplossing wanneer de rechter de zaak ten gronde behandelt.

[11.1] Naar het oordeel van de Senāts biedt deze bepaling van de verordening geen duidelijk antwoord op de vraag welke rechtsgevolgen eruit voortvloeien, met andere woorden hoe een rechter moet handelen in gevallen waarin de vordering wordt ingesteld door een persoon als bedoeld onder a) of b) van dat lid.

De Letse nationale regeling inzake burgerlijke rechtsvordering voorziet bijvoorbeeld in de mogelijkheid om een vordering te verwerpen, het verzoekschrift niet-ontvankelijk te verklaren of de procedure te beëindigen. Elk van deze procedurele handelingen heeft verschillende rechtsgevolgen: wordt het verzoekschrift niet-ontvankelijk verklaard, dan heeft de verzoeker het recht om zich opnieuw met dezelfde vordering tot de rechter te wenden (artikel 222 van de Civilprocesa likums); wordt de behandeling opgeschort, dan wordt deze hervat wanneer de omstandigheden die tot de opschorting hebben geleid, ophouden te bestaan (artikel 218 van de Civilprocesa likums), maar indien de vordering wordt afgewezen of de behandeling van een zaak wordt beëindigd, dan heeft de verzoeker niet langer het recht om zich met dezelfde vordering tot de rechter te wenden (artikel 132, lid 1, punt 5, en artikel 225 van de Civilprocesa likums). Uit het voorgaande volgt met name dat de toepassing van verschillende rechtsgevolgen verschillende effecten kan sorteren voor de grondrechten van de partijen bij een civiele zaak, waaronder het recht op eigendom en het recht op een eerlijk proces.

[11.2] De Senāts is van mening dat de beslechting van een geschil over rechten moet worden gescheiden van de mogelijkheid een vonnis daadwerkelijk ten uitvoer te leggen. Aangezien de sancties een voorlopig karakter hebben, zou het onredelijk zijn om te weigeren kennis te nemen van het geding of om de behandeling ervan uit te stellen, alleen omdat de verzoeker is opgenomen in de desbetreffende lijst van de door de sancties getroffen personen.

Volgens de Letse regeling inzake burgerlijke rechtsvordering is de gerechtsdeurwaarder verplicht de beslissing niet ten uitvoer te leggen indien vaststaat dat de verzoeker een persoon is op wie de sancties van toepassing zijn (artikel 552.¹, punt 7, van Civilprocesa likums), waardoor zou kunnen worden gewaarborgd dat artikel 11, lid 1, van verordening nr. 269/2014 wordt nageleefd in de zin dat „vorderingen [van die persoon] niet [worden] toegewezen”. De nationale regeling voorziet echter ook in de vrijwillige tenuitvoerlegging van een beslissing (artikel 204, lid 1, van Civilprocesa likums), in welk geval niet zou worden gewaarborgd dat aan de vereisten van bovengenoemde bepaling van de verordening wordt voldaan.

Om te voorkomen dat een beslissing die met betrekking tot de vordering van een door sancties getroffen persoon is geweest, ook in de fase van vrijwillige tenuitvoerlegging van beslissingen ten uitvoer wordt gelegd, [OMISSIS] stelt de [Senāts] voor de volgende oplossing in overweging te nemen. De rechter zou in het dictum van de beslissing een verklaring kunnen opnemen dat de beslissing niet ten uitvoer kan worden gelegd zolang de persoon op de desbetreffende lijst staat. Indien een persoon bezwaar maakt tegen deze verklaring in het dictum, zou dat bezwaar moeten voorkomen dat het resterende deel van de beslissing definitief wordt, zodat een mogelijke vrijwillige of gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing wordt vermeden voordat de kwestie betreffende de sancties definitief wordt opgelost. Zodra de beslissing – met de desbetreffende verklaring in het dictum – definitief is geworden, zou zij niet meer uitvoerbaar zijn, noch vrijwillig noch gedwongen, totdat de desbetreffende sancties zijn opgeheven.

[11.3] In deze omstandigheden acht de Senāts het gerechtvaardigd om het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om uitlegging van de in artikel 11, lid 1, van verordening nr. 269/2014 gebruikte uitdrukking „vorderingen [...] worden niet toegewezen” en om verduidelijking van de vraag welke rechtsgevolgen voortvloeien uit de toepassing van dit lid, met name in het licht van de ruime uitlegging die in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is gegeven aan activa en beperkende maatregelen (zie in verband met deze punten de arresten van het Hof van Justitie van 11 november 2021, *Bank Sepah*, C-340/20, EU:C:2021:903, en 17 januari 2019, *SH*, C-168/17, EU:C:2019:36), alsmede uit het feit dat sancties naar hun aard een tijdelijke en omkeerbare conservatoire maatregel vormen die wordt geacht de personen op wie de maatregel betrekking heeft niet hun eigendom te ontnemen (zie arrest van het Hof van Justitie van 15 december 2022, *Instrubel*, C-753/21 en C-754/21, EU:C:2022:987, punt 50) (vijfde prejudiciële vraag).

- 12 Artikel 2 van verordening nr. 269/2014 voorziet in de bevrozing van tegoeden en economische middelen van de in dat artikel bedoelde personen. In artikel 1, onder e) en f), van die verordening worden „bevrozing van economische middelen” en „bevrozing van tegoeden” gedefinieerd. Met het oog op de doeltreffendheid van de bevrozing van economische middelen en tegoeden kan het gerechtvaardigd zijn om artikel 11, lid 1, van verordening nr. 269/2014 – in de zin dat „vorderingen [...] niet [worden] toegewezen” – niet alleen toe te passen

wanneer de in die bepaling bedoelde persoon de verzoeker is, maar ook, zij het in welbepaalde omstandigheden, wanneer die persoon de verweerder is.

In de omstandigheden van het hoofdgeding kan blijken dat niet de verzoeker, maar de verweerder „voor rekening of ten behoeve van” een van de in bijlage I bij verordening nr. 269/2014 opgenomen natuurlijke personen, rechtspersonen, entiteiten of lichamen handelt. Wanneer de eigendomsstructuur van de verzoeker en die van de verweerder met elkaar verbonden zijn, zou het volgens de Senāts gerechtvaardigd kunnen zijn dat artikel 11, lid 1, van de verordening – in de zin dat „vorderingen [...] niet [worden] toegewezen” – ook van toepassing is op de verweerder (zesde prejudiciële vraag).

- 13 Als algemene regel geldt dat in rechterlijke beslissingen de gegevens over natuurlijke personen (met inbegrip van namen en voornamen) worden gepseudonimiseerd (geanonimiseerd) in overeenstemming met de voorschriften van de algemene verordening gegevensbescherming. Zonder bekendmaking van de betrokken persoon op wie de sancties van toepassing zijn, kan een rechter geen motivering voor zijn beslissing opstellen. Bovendien is deze informatie niet alleen belangrijk voor de procespartijen bij een zaak, maar ook voor het publiek, teneinde informatie te verstrekken en publieke controle op de uitoefening van de rechterlijke taken mogelijk te maken (zie de vaststellingen over deze kwestie in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie: arresten van 22 november 2022, *Luxembourg Business Registers*, C-37/20 en C-601/20, EU:C:2022:912, en 24 maart 2022, *Autoriteit Persoonsgegevens*, C-245/20, EU:C:2022:216).

De opname van een persoon op de lijst van de door de sancties getroffen personen kan die persoon alleen de rechten uit hoofde van de algemene verordening gegevensbescherming ontnemen wanneer, in welbepaalde omstandigheden, de rechten van andere personen om relevante informatie te verkrijgen over de persoon op wie sancties van toepassing zijn, belangrijker worden geacht dan de gegevensbeschermingsrechten van die persoon. In deze context moet worden verduidelijkt welke verordening – die inzake sancties of die inzake gegevensbescherming – prevaleert en, derhalve, of het in de motivering van de rechterlijke beslissing nodig is om gegevens van de door de sancties getroffen natuurlijke persoon bekend te maken en of deze persoonsgegevens moeten worden gepseudonimiseerd (geanonimiseerd) wanneer de rechterlijke beslissing wordt gepubliceerd (zevende prejudiciële vraag).

- 14 Het onderzoek door de Senāts van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geen uitsluitel gegeven en verschaft geen duidelijkheid over de vraag hoe de regels inzake de vaststelling van beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen, moeten worden toegepast. Derhalve acht de Senāts het noodzakelijk om prejudiciële vragen voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Dictum

Op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [OMISSIS]

beslist

de Senāts het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen voor te leggen:

- 1) Welke omstandigheden wijzen erop dat een persoon een verbonden persoon is in de zin van artikel 2 van verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad van 17 maart 2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen (hierna: „verordening nr. 269/2014”)? Moet een rechtspersoon waarvan de aandelen voor 50 % in handen zijn van een rechtspersoon waarvan de uiteindelijk begunstigde een natuurlijke persoon is die is opgenomen in de bijlage bij uitvoeringsverordening (EU) 2022/336 van de Raad van 28 februari 2022 tot uitvoering van verordening (EU) nr. 269/2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen, worden beschouwd als een verbonden rechtspersoon?
- 2) Indien het antwoord op het tweede deel van de eerste prejudiciële vraag bevestigend luidt, moet een rechtspersoon die 50 % van de aandelen in handen heeft van de in het tweede deel van de eerste prejudiciële vraag beschreven rechtspersoon, dan eveneens worden beschouwd als een verbonden rechtspersoon in de zin van artikel 2 van verordening nr. 269/2014?
- 3) Omvatten de in artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 269/2014 bedoelde personen, entiteiten of lichamen eveneens verbonden rechtspersonen in de zin van artikel 2 van verordening nr. 269/2014?
- 4) Is de rechter verplicht om bij het onderzoek van een vordering op eigen initiatief na te gaan of een van de procespartijen een persoon is als bedoeld in artikel 2 of artikel 11, lid 1, onder a) of b), van verordening nr. 269/2014?
- 5) Wat zijn de rechtsgevolgen van artikel 11, lid 1, van verordening nr. 269/2014, waarin is bepaald dat vorderingen van de in dat lid, onder a) of b), bedoelde personen „niet [worden] toegewezen”? Of kunnen dergelijke vorderingen ten gronde worden behandeld wanneer in het dictum van de rechterlijke beslissing wordt vastgesteld dat de beslissing niet ten uitvoer kan worden gelegd zolang deze personen in de desbetreffende lijst zijn opgenomen?
- 6) Heeft artikel 11, lid 1, van verordening nr. 269/2014 rechtsgevolgen wanneer de verzoeker niet een van de onder a) of b) van dat lid bedoelde personen is, maar de verweerder wel?

7) Moeten de gegevens van de door de sancties getroffen natuurlijke persoon (naam en voornaam) bekend worden gemaakt in de motivering van de rechterlijke beslissing? Moeten deze persoonsgegevens worden gepseudonimiseerd wanneer de rechterlijke beslissing wordt gepubliceerd?

De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat het Hof van Justitie uitspraak heeft gedaan.

Tegen deze beslissing is geen beroep mogelijk.

[OMISSIS] [ondertekeningen en procedurele formule]